

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1451/2025
10.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Миролјуба Томића и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Милене Милошевић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумлији К бр.118/24 од 14.11.2024. године (која је исправљена решењем истог суда К бр.118/24 од 07.11.2025. године) и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.121/25 од 03.09.2025. године, у седници већа одржаној дана 10. децембра 2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Милене Милошевић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумлији К бр.118/24 од 14.11.2024. године (исправљена решењем истог суда К бр.118/24 од 07.11.2025. године) и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.121/25 од 03.09.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији К бр.118/24 од 14.11.2024. године (која је исправљена решењем истог суда К бр.118/24 од 07.11.2025. године) окривљени АА, поред осталих окривљених, оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. Кривичног законика и кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ, па пошто су му претходно утврђене појединачне казне затвора у трајању од по једне године за свако од извршених кривичних дела, окривљени АА је на основу члана 60. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и шест месеци.

Истом пресудом, окривљени АА и ББ су на основу члана 423. став 1. тачка 2) ЗКП ослобођени од оптужбе да су извршили једно кривично дело тешка крађа у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. КЗ.

Окривљени АА обавезан је да Основном јавном тужилаштву у Куршумлији накнади трошкове кривичног поступка у укупном износу од 41.375,00 динара, те да

суду надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 220.395,00 динара, као и трошкове судског паушала, у року од од 8 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.121/25 од 03.09.2025. године одбијене су као неосноване, поред осталог, жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Куршумлији и бранилаца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Куршумлији К бр.118/2024 од 14.11.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Милена Милошевић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде, или да побијане пресуде укине и предмет врати на поновни поступак.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен и да нема законом прописан садржај, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног АА – адвокат Милена Милошевић, у уводу захтева за заштиту законитости, као разлог подношења, само формално истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, али не наводи у чему се конкретно ова повреда састоји, односно на који начин је правноснажном пресудом учињена повреда закона по питању да ли је дело за које се окривљени гони кривично дело, већ с тим у вези истиче да је окривљени АА негирао извршење кривичног дела на штету ВВ, да је погрешан закључак првостепеног суда да је окривљени обио кућу оштећеног, односно насилно ушао у подрум стамбеног објекта који је био закључан и да је шафцигером обио улазна врата на стамбеном делу куће, којим наводима указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, односно повреду члана 440. ЗКП.

Поред тога, у захтеву се наводи да се увидом у криминалистичку-техничку документацију не уочавају трагови насилног уласка у подрум, да је оштећени ВВ остављао кључ од куће у сандуче струјомера које није било обезбеђено, те да су НН

извршиоци највероватније пронашли кључ и тако ушли у просторије из којих су отуђили предмете, те да је стога закључак првостепеног суда – да је окривљени АА шрафцигером обио улазна врата на стамбеном делу куће неприхватљив јер је у очигледној супротности са изведеним доказима, којим наводима указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Како наведене повреде – погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешна оцена доказа, односно повреда члана 440. и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представљају дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је Врховни суд поднети захтев у овом делу одбацио као недозвољен.

Поред тога, у уводу захтева, бранилац окривљеног АА истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, међутим како у образложењу захтева уопште не наводи у чему се наведена повреда закона састоји, то захтев у овом делу нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП, који налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона подразумева како опредељење о којој је тачно повреди закона реч, тако и образложење у чему се та повреда конкретно састоји. Стога је Врховни суд, с обзиром да не може по службеној дужности испитивати у чему се евентуална повреда закона састоји, будући да се у складу са одредбама члана 489. став 1. ЗКП креће само у границама поднетог захтева, односно разлога, дела и правца побијања, оценио да поднети захтев у овом делу нема законом прописан садржај.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези члана 484 и 485. став 4. ЗКП, донета је одлука као у изреци решења.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић